

Změna

Když se tak dívám na své staré fotografie, přemýšlím, proč se svět tak radikálně mění. Jako malá jsem si hrála s panenkami až do svých šesti let...! Dnešní děti v šesti letech už ani neví, co to panenka vůbec je. Vyrostla jsem na vesnici mezi hromadou slepic, králíků, koček a koz. Dnes je na té stejné vesnici jen něco málo slepiček a možná nějaký psi nebo králíci.

Kdysi stačilo skočit k sousedce pro špetku soli, dvě cibule nebo třeba krajíc chleba. Lidé byli vstřícní, milí, obětaví. Ted' každý si hlídá svoje, stará se sám o sebe a dělit se? Žertujete?!

Vstřícnost vymizela z lidských srdcí a vystřídala ji chamtivost. A ani vesnice už nejsou to, co bývaly. Kolikrát jsem chodila krást jablka vedle k sousedům. Nyní na místě bývalé jabloně stojí vyhřívaný bazén se skluzavkou.

Jen si to zkuste představit! Za takových deset let už nebude ani památka po krásné vesničce, ve které všichni věděli všechno, přesto však byla plná na pohled vstřícných lidí. Byli jsme ochotni půjčit si koloběžku, za rohem jsme sundávali čepice, aby nás neviděly mámy, a od rána do večera jsme běhali venku. Za deset let nebude venku nikdo, všichni budou sedět na počítačích, u televize či jen tak posedávat u kávy. Kamarádství se bude ztrácet jako sníh na jaře a zbude z něj jenom šedá kaše, která je všem na obtíž. Nikdo nebude večer sedět u ohně a vyhrávat staré country písničky na kytaru, už znovu neucítíme ten štiplavý kouř v očích, který nás pronásleduje, kamkoli si sedneme.

Opravdu tohle chcete?

Jenže doba jde tak dopředu, že už ji nemáme šanci zastavit. Uznejte, ani vy byste se bez internetu nebo mobilu neobešli...! Nezpomalíme takový rychlý nárůst moderní technologie, nezničíme poštetilé vědce, kteří se snaží všechny záhady, kterým jsme věřili a oddávali se jim, zmačkat jako plastovou láhev od minerálky a jen tak zbůhdarma ji hodit do odpadkového koše.

Nic už nebude takové jako dříve. Vynálezy nám sice usnadní život, ale nesmíme se jimi nechat ovlivnit! Nač chodit ven s kamarády, když si s nimi můžeme psát na chatu? Proč bychom měli říct mámě, jak ji máme rádi, za všechno, co pro nás dělá, když jí, úplně v klidu můžeme poslat obrázek na facebooku?

Nesmíme ztrácet naše lidské emoce a schovávat se za trapné statusky plné smajlíků! Musíme jít ven a někomu to říct. Ne napsat nebo zavolat, ale říct. Z očí do očí.

Že to nejde? Ale jde. Však si vzpomeňte na své dětství, které jste prožili s kamarády. Vesnice bylo místo, kde byli lidé milí a děti upřímnější než mládež z města.

Ale zůstane vesnice tak nevinná a přátelská i za deset let?

Nezáleží na okolnostech, záleží jenom na lidech, kteří v ní žijí. Budou- li se snažit, budou schopni si uchránit svoje mládí a vrátit se do něj návratem do své rodné vesnice, která vypadá přesně tak jako před deseti lety.

Markéta Reichenbachová, 8. třída MZŠ Hnojník